

Iz Ptuja. (Uboj — tatbina). 7. aprila je šel Jožef Lovrec s svojo ženo iz vinograda v Oblačku domu. Poidčki sta se zakonska svačila in začela tepsti. Ženin brat Arnuš je sestri pribitil na pomoč in je Lovrec s krampom po glavi udaril; Lovrec je ušel v vinograd ves krvav. Toda razkačenih 6 možkih je pritisnol za njim in ga iz nova mučilo. Ko je nesrečnež že na tleh ležal, še komaj nekoliko živ, mu je grozovitni Jaka Bruner špičast kol v glavo porinol, da je Lovrec brž dušo izdihnil. Morivci so usmrtenega potem pustili na morišču, kder je telo ležalo do drugega dne. Zločinci so sedaj zaprti! — Pri kočljari Ani Čuš v Juršincih so nepoznani tatovi vlomili in pobrali vso obleko; škoda se ceni na 140 fl.

Iz Celja. Porotna sodnija je 1. t. m. imela pod predsedništvom novega predsednika okrožne sodnije celjske, g. Heinricherja obravnavo zoper Stefana Polajžerja, ki je svojo mater ubil. Sodnija ga je obsodila k smrti na vislicah. Morivec je še komaj 31 let star. — Naši nemškutarji so sedaj dobili, kar so si že dolgo želeli, nemško novino, tiskano v Celju. Bodi jim ta igrača; brali bodo list itak sami. Kajti za celjsko mestno klepetanje se bo težko kdo zunanjih zanimival. — Nedavno je v Kaplivesi tamošnji krčmar Miha Leben s kmetskim fantom Karlom Šketom imel hud ravs in kavs. Prišlo je do tepenja in ko se je krčmarica tudi vmes vtikala je srditi Šketa njo s krčmarjem vred črez prag zakadil tako, da si je ta rebra polomil. Leben sedaj na bolestin postelji vzdihuje, Šketa pa v celjski kajhi premišljuje žalostne posledke pijančevanja in jeze. — Se o neke nesreči imam poročati! 17. marca v noči so trije možki na stezi med Sodnovasjo in Pristovo nenadno napadli Janeza Straška, posestnika v Mestinju, ki se je ravno vračal domu iz sejma v Podčetrtku. Tolovaji so ga zgrabili, s palicami topli in na tla vrgli in denarje vzeli, potem pa odbežali. Oropanec tolovajev ni poznal; pa ni dvomiti, da so bili tisti, ki so zakonska Jana in Emo Smolej oropali, kakor je „Slov. Gospodar“ v štev. 12. poročal. To so res žalostne prikazni! Ljudje se bodo morali orožati, kakor na Turškem!

Iz Koroškega. (Razne novosti). Kedar se liberalci v kaj zaletijo, potem ne prenehajo, dokler ne onemorejo. Taka je sedaj pri železnicah. Vsak poslanec se hoče svojim volilecem prikupiti s tem, da jim pomaga do kake železnice, če nje prav nič ni potreba, kakor na primer strahovito drage železnice iz Drauberga do Wolfsberga. Res ne vemo, kaj bodo ondi vozili; pa poslanec Ritter je svoje storil in zato so ga v Wolfsbergu hvalili in častili. Ovi Ritter je rodom Prus in upravni svetovalec pri 5 društvih na delnice. Slišimo, da bodo za novo železnico začeli pobirati milodarov; zlasti od posestnikov bi radi dobili zemljišča — zastonj! — Koroška poljedeljska šola v Celovcu šteje 8 učiteljev in samo 30 učencev, ki se mnogo predmetov uče, potrebnih in nepotrebnih, le zastran

verskega nauka, navoda k pobožnosti, k prejemanju zakramentov se ne stori nič. Zato pa tudi krščanski stariši nimajo veliko zaupanja na ovo šolo in odtod pičlo število učencev! — V Celovcu stavijo sedaj novo norišnico tik Glajne. Nek kmet je ondi mimo šel, kedar so gospodi komisijonarji prostor pregledovali. „Kaj pa bode te tukaj stavili?“ praša kmet. Eden izmed gospodov mu nevoljen odgovori: norišnico za kmete. „Sem si precej mislil, dostavi kmet, da bo kaj takega, za gospode bi ta norišnica itak bila premala“. — V nedeljo 9. t. m. je v vasi Kamnik pri Vetrinji blizu Celovca zvečer ob 1/9. uri nastal požar, ki je tri, proti Vetrinji ležeče poslopja uničil. Požarni straži iz Vetrinje in pozneje iz Celovca sta prišli gasiti, in posrečilo se je razširjanje ognja zapreči. Škoda je za pogorele seljake jako občutljiva; imeli so sicer, kakor se sliši, svoje imetje proti škodi po ognju zavarovano, a pozabili so plačati ob pravem času asekurančne premije. Tedaj ni upati, da bi se škoda povrnila. — Če se pomisli, koliko plačila da sedaj kmet ima, ni se čuditi, če on tudi asekurančni denar plačati pozabi.

Politični ogled.

Avstrijske dežale. Cesarski namestnik v Gradcu, baron Kūbeck je sam dodal, da ni prav, da so v Mariboru, v Slov. Bistrici in pri sv. Lenartu nameščeni sodniki slovenščine nezmožni. Po končanem zboru so nemški, liberalni poslanci imeli skupno pojedino, pri kateri je graški poslanec dr. Schloffer neotesano brodaril v surovi napitnici rekoč: „živili isti 3 nemški sodniki, naj se jih število množi!“ Temu nemčurju se dobro vidi, kako bi rad vse Slovence požrl ali v žlici vode potopil; pa zastonj bo njegova zagrizena srditost! — Nasnovana preuredba volilnega reda je tako očitno pristranska in na korist liberalcem, da je te same nekoliko sram postalo in je niso letos djali na dnevni red! — Na Dunaju so kurzi na borzi hudo padli; cena zlata vedno narašča, papirna renta pa je padla celo na 64 fl. Uzroki tičijo v slabih nasledkih naše krive notranje in zunanje politike. Naši in magjarski ministri so si še vedno in hudo navskriž, čeravno so sami svilli cesar velikonočni torek skupnemu zborovanju predsedovali. Magjari čejo menj plačevati, kakor dosedaj in delež colninskih dohodkov, potem lastno banko, bankovce itd; naši ministri pa se jim nečejo udati. Na dalje se sedaj vidi, da je minister Andrassy 8 tednov zastonj delal za Turke in si prizadeval dognati, da bi Kristijani jegove nasvete in sultanove ponudbe sprejeli in položili orožje. Kristijani ga niso ubogali in se vojsknjejo čedalje bolj srečno. Vsled tega že pravijo na Dunaju, da bo minister Andrassy moral odstopiti; to pa bi potegnolo naše in magjarske ministre raz ministerskih stolov. Vojni minister pa neki hoče sam rad odstopiti. Toži namreč, da mu pri sedanjih naših razmerah ni

mogoče za boj pripravljene vojske na noge spraviti. To je res žalosten sad naše liberalne dobe; temveč, ker se je resno bati, da nas minister Andrassy s svojo magyarsko politiko na skorem v krvavo vojsko zaplete. Uhacijskih novih kanonov je še komaj 93 vlitih. Sedaj predstavljajo 14 pešakih in 6 konjeniških regimentov in 6 lovskih bataljonov. Lovski bataljon šteje 7. pride iz Novogamesta in šteje 19 iz Celja v Dalmacijo, šteje 20 iz Maribora v Dunajsko. Novomesto in šteje 8 iz Ptuja v Novomesto na Kranjskem.

Vnanje države. Ruska vlada kupiči vedno več vojske na avstrijski in romunski meji; ob enem si prizadeva vse evropske vladarje zvabiti, da pošljejo svoje poslanike na poseben dogovor ali konferencijo v Parizu ter se porazumijo zastran Turškega. Skušnje zadnjih 20 let pa učijo, da je konec takim konferencijam skoraj vselej bil — krvava vojska. — Cesarji in kralji sedaj veliko potujejo; ruski car pride prihodnji mesec na Nemško; angleška kraljica je čez Francosko došla na Nemško; braziljanski cesar in cesarica sta se iz južne Amerike v severno podala. — Francozi snujejo za l. 1878 velikansko razstavo. Francoski podložniki Arabi v Algijerskem so se spuntali; general Carteret pa jih je krvavo pobil — Pomor na Turškem v Aziji se širi; v Bagdadu in Hillah-umerje po 200—250 ljudi na den in bati se je, da turški vojaki pomor še v Evropo zatrosijo.

Jugoslavjanska vojska zoper Turka.

Mala trdnjava Nikšić na črnogorski meji bila je že vsa izstradana. Da bi posadki živeža donesel, je turški general Muktar-paša zbral 10.000 najboljših vojakov in se je med visokim gorovjem pomaknil do Krstaca. Veliki četrtek so ga Kristijani nagloma napadli od vseh strani, posekali 3 bataljone in vzeli $\frac{1}{2}$ živeža; veliki petek je dal Muktar paša nasipe ali šance delati med strašnim strelanjem vstašev; veliko soboto je nastalo grozno klanje; Turki so hotli prodreti, vstaši so jih zapodili nazaj in vzeli 3 šance; turška vojska je okoli in okoli od vstašev obdana — bode se morala ndati. Ako se to zgodi, potem je Hercegovina Turkov rešena. V Bosni stoji pri Biščah 10.000 vstašev; Črnogorci so jim poslali 8000 novih pušek. Po Savi se jim je doposlalo mnogo pušek, streljiva in kanoni. V Belgradu so Srbi na avstrijskega konzula, kneza Wredeta, silno jezni, ker jim v imenu ministra Andrassy-ja brani na Turka udariti. Zato so mu napravili „mačkino muziko“ in šipe pobili. Tudi Miriditi v Albaniji hočejo turški jarem otresti.

Za poduk in kratek čas.

Potovanje v Rim, Neapol in domn.

XXXIV. Bilo nam je rečeno, da bo 13. aprila ob 8. uri eden izmed kardinalov bral sv.

mešo v Vatikanskej cerkvi in da bode pri tej priliki vsem romarjem podelil popolne odpustke, kateri iz njegovih rok vredno premejo sv. Rešnje Telo. Začudil sem se videvši toliko pobožnikov pristopiti k sv. obhajilu: knezov, grofov, imenitnih zlahtnikov, gospá in gospodičin. Po dokončanem opravilu so se vsi tiho in mirno razšli. Imeli smo namreč vsi še prostega časa do $\frac{1}{2}$ 12 ure, t. j. do zaslišanja pri sv. Očetu. Meni se je najboljšje zdelo ta čas porabiti za pot na visoko kuplo cerkve sv. Petra. Dovoljenje sem kmalu dobil. Na levi strani velikanske cerkve, pri kapeli Marijinega darovanja se odprejo dveri na višino. Po 142 širokih stopnicah se vhaja na cerkveno streho. Kraj stopnic so v steno vzdane marmornate ploščice; tem so vsekana imena imenitnih oseb, ki so kedaj kuplo sv. Petra bili obiskali. Človek se močno začudi, kedar dospé nad cerkveno površje; dozdeva se mu, da je prišel v kako mesto nad mestom. Tukaj najdeš gladke steze, ulice med raznimi kuplami nad kapelami, tukaj zadeneš na delavnice, na stanovanlišča delavcev, ki imajo vedno kako popravljanje na velikanskem cerkvenem splotju; tudi študenti se nabajajo sem ter tje; pogosto srečaš čuvaje, ki ti za par centezimov radi postrežejo ter razgled in druge imenitosti pokažejo in razložijo. Po precej dolgi poti nad cerkvo pridemo naposled do velike kuple same, ki nad cerkveno streho še 94 metrov visoko v nebo moli; široka je 192 metrov.

Stražaj nam je odprl železne dveri in sedaj smo začeli korakati po prav ozkih stopnicah v kuplo. Hodili smo na okrog tik kupline stene ter smo po precej dolgem stopanju prišli do prve znotranje galerije; iz nje smo dobili prekrasen pogled v globoko cerkvo. Že iz te, pa še bolj iz nekoliko višje, druge galerije gledaje smo vsi ostrmeli zavolj orjaške velikosti cerkve. Človeku je res treba močne glave in bistrih oces, sicer ga omamlja preme gledavšega v strmo globočino. V naši družbi bile so tudi 3 laške gospé, ki so kaj drzno po galeriji hodile in se na železno ograjo naslanjale, kakor da bi stale le nekoliko stopinj nad zemljo. Meni se je vsa družba posmehovala, ker se ograje blizu nisem doteknol, marveč neprenehoma po zidu poprijemal; nikoli nisem hrbita od stene odmeknil. Slobodno rečem, da še se mi nikoli niso kolena tako strahú tresla, kakor na galeriji kuple sv. Petra. Slednjič dospemo na vrh. Po kupli se od zunaj lahko v okrog sprehaja brezskrbno. Razgled na večno mesto in njegovo okolico je nepopisljiv. Žal nam je bilo, da nam je slabo vreme razgled pačilo. Čudili smo se tudi pripravam za razsvetljenje kuple. Zidu je vložena in pripeta močna železna veriga; na njo se priveže vrv, po kateri človeka v kuplino votlino spustijo, da svetilnice na že pripravljenih mestih nastavljene prižgé. V sedanjih za sv. Očeta tužnih časih se tako svečano razsvetljenje kuple opušča. Poprej, ko so papež še bili svetni vladar svojih